

ארץ הנשמות

אינדיאנים בקנדה

רחוק מכאן, בצפון אמריקה המושלגת, שם בין האינדיאנים האדומים, חיה נערה יפהפה, יפה מכל יתר בנות השבט. צעירים רבים רצו להתחתן איתה, אך היא חשבה רק על אחד, צ'יף נעה שמצא חן בעיניה לפני שנים אחדות. הם אמורים היו להתחתן. הוכנו חגיגות נהדרות והם קוו לחיים ארוכים ביחד, אך יום לפני החתונה הצעירה חלתה, ונפטרה כאשר חברים רבים בוכים אחריה. הצעיר המיועד לה התאבל מאוד וחשב עליה ימים ולילות. הוא שם הצדה את קשתו ולא יצא יותר לא לקרבות ולא לצייד, אלא ישב במקום בו נקברה מזריחת השמש ועד שקיעתה וחשב על האושר רב הטמון שם. אחרי ימי חושך רבים נדמה היה שרעיון כלשהו מאיר לו. הוא שמע מאנשים זקנים, זקנים ביותר של השבט, שקיים שביל המוביל

לארץ הנשמות, ואם מחפשים טוב, אפשר למצוא אותו.

לכן בוקר אחד הוא קם מוקדם, שם קצת אוכל בתרמיל הצד שלו ולבש עור נוסף על כתפיו, כי לא ידע כמה זמן תארך הדרך. הוא ידע רק דבר אחד – אם קיים שביל כזה, הרי שהוא ימצא אותו. תחילה הוא לא ידע לאיזה כוון ללכת, אך אחר כך נזכר כי הזקנים סיפרו שארץ הנשמות נמצאת בדרום ולכן התחיל ללכת דרומה.

זמן רב הסביבה נראתה לו כפי שהייתה גם בבית שלו. היערות, הגבעות והנהרות נראו כמו אלה שבביתו. ההבדל היחידי היה שבתחילת דרכו השלג מונח היה על הכל בשכבות עבות, וככל שהתקדם השלג פחת ופחת, עד שנעלם כליל.

בהמשך העצים התחילו ללבלב, פרחים הופיעו תחת רגליו, במקום עננים כבדים ראה שמיים בהירים ובכל מקום נשמעה שירת הציפורים. אזי ידע שהלך לכוון הנכון. המחשבה על כך שבקרוב יראה את אהובתו

הוסיפה לו מרץ והוא הלך מהר וברגל קלה.
הדרך הובילה ביער חשוק, אחר כך על צוקים
גבוהים ושם למעלה ראה ויגוום, אוהל
אינדיאנים.

אדם זקן לבוש עורות, עם מקל ארוך ביד,
עמד בפתח, וכשהצעיר התקרב ורצה לספר
לאן ברצונו להגיע אמר "אני ממתין לך. ידוע
לי מאין באת. רק לפני זמן קצר זו שהנך
מחפש הייתה כאן. תנוח כאן, כי גם היא נחה
כאן ואחר כך אענה לך על מה שתשאל
ואסביר לאן עליך ללכת."

הצ'יף הצעיר נכנס לאוהל כאשר שמע את
המילים האלה אך לא הצליח לנוח ממש וקם
מוקדם בבוקר. הזקן קם יחד איתו והם עמדו
בפתח האוהל. "ראה" אמר האיש "ראה את
המים הרחוקים ואת השדות שמאחוריהם. זו
היא ארץ הנשמות. אך איש לא יכול להיכנס
אליה אלא אם ישאיר כאן את גופו. על כן
השאיר כאן את גופך, את הקשת עם החצים,
את הכלב ואת העור שלך. אני שומר אותם
בשבילך."

ואז הוא סב אחורה והצ'יף הצעיר, קל כמו
אוויר, בקושי נוגע באדמה ועף קדימה
כשהריחות נעשים מתוקים יותר, הפרחים
יפים יותר והחיות מלטפות אותו, במקום
לברוח ממנו. הציפורים סובבו מעליו והדגים
הוציאו את ראשיהם מהמים כאשר עבר לידם.
שום עץ או סלע לא חסם את דרכו. הוא עבר
לידם בלי להרגיש בהם כי אמנם לא היו אלה
סלעים או עצים אלא רק הנפשות שלהם, כי זו
הייתה ארץ הצללים.

וכך הוא הלך כאילו כנפיים היו לרגליו, עד
שהגיע לחוף אגם גדול שאי נהדר מונח היה
במרכזו. על החוף מצא סירת קנו עשויה אבן
נוצצת ובה זוג משוטטים נוצצים.

הצעיר קפץ לקנו והתחיל לחתור אבל אז
הרגיש בקנו שאחריו ובו הנערה שלמענה
עשה את הדרך הארוכה.

הם לא יכלו לגעת זה בזו כי גלים גבוהים
הפרידו ביניהם. הגלים כאילו איימו להטביע
אותם, אך לא עשו זאת. הצעיר והנערה פחדו
מאוד כי ראו בעומק המים עצמות של אלה

תעזוב כעת. היא תישאר יפה וצעירה כפי שהייתה כאשר קראתי לה מארץ השלגים."

שמתו קודם ובגלים עצמם ראו נשים וגברים שנלחמים עם הזרם, אך רק מעטים ניצלים. רק הילדים לא פחדו והגיעו לחוף בשלום. הנערה והצ'יף הצעיר פחדו מאוד כאשר ראו את המראות האיומים, אך להם לא קרה כלום כי חייהם היו ללא חטא ואדון החיים אמר ששום דבר לא צריך לקרות להם. כך הם הגיעו בשלום לחופי אי האושר ועברו בשדות מלאי פרחים, ליד פלגי מים צחים. הם לא הרגישו רעב, לא צמא, לא קור או חום. האוויר הזין אותם, השמש חיממה אותם והם שכחו את המתים כי לא ראו קברים. מחשבות של הצ'יף הצעיר לא עסקו בלחימה או בצייד של חיות. הם רצו ללכת כך לעד, אך בלחש הרוח שמעו את קולו של אדון החיים שאמר "חזור מאין שבאת, כי עבודה רבה מצפה לך, ואנשיך זקוקים לך. שנים רבות תנהיג אותם. השליח שלי ממתין לך בשער. שם תיקח שוב את גופך והוא ידריך אותך. תקשיב לו ותהיה סבלני. כשיגיע הזמן תחזור לזו, שאותה